— Hát akkor... ide nézz! — szólt Szentessi mefisztói kajánsággal, és jobb lábát hirtelen megfogta két kezével a boka fölött és gyors mozdulattal, minden erőlködés nélkül átlendítette feje fölött, a nyakába. Gyermekkorából megőrizte ezt a mutatványt.

— Ezt csináld utánam... — nyögte nehézkesen. Hangja olyan volt, mintha föld alól jönne, vagy mintha üres hordó rezonálna a mellére gurítva. Társai megrökönyödve nézték a groteszk látványt, szavuk is elállt. A színész végtagjai összegabalyodtak, olyan volt, mint egy kaszáspók, amelyre rátapostak. Arca elvörösödött az erőlködéstől.

— Hagyd abba, Te! — kiáltotta Józsi torokhangon, s kurta kis derekára tette önkéntelenül a tenyerét.

— Nagy művész vagy, pajtás... Na, hagyd abba... Elhiszi mindenki... Miért nem ezzel kezdted mindjárt?

Úgy meredt Szentessire, mint egy hipnotizált.

— Most már elhiszi... — hanyatlott hátra a színész, és hörgő nevetés tört fel a szájába.

— Ne! Várjál! — kiáltotta az oboás, és az ajtóhoz ugrott.

SIMOR ANDRÁS

ESTI ÉNEK

Szeretlek én, gyerekképű,
két szemedben két galamb ül,
mikor finom emlőd rezdül,
gyors lábú szarvas iramlik
évek erdején keresztül.

NEKROLÓG HELYETT

Ezek a halottak
nem papra,
nem szentbeszédre várnak.
Temetőjük
nem a dzsungel,
nem a mérgezett földek,
temetőjük
az ájtatos béke,
a köz- és magán közöny
A költő unja a papírt,
a Halhatatlanság nevű
[társascéget.
de nem küldhet
átkokból ágyút,
rímekből repülőt.
Halott fivérem,
milyen szavakat írnál a papírra?
Helyetted mondom a szót:
gyűlölet.
Szemforgató humanisták szerint
embertelen e szó,
de én emberibb szót nem ismerek.
Ez a szó
illik sírodra a lapban,
ez a szó
lenne nekrológ fölötted.